Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (пленум)

1 юли 2010 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Наследствена пенсия — Член 79 от Правилника за длъжностните лица — Член 18 от приложение VIII към Правилника — Преживял съпруг — Признаване на качеството на преживял съпруг на две лица — Намаление с 50 % — Оправдани правни очаквания — Правило за съгласуваност“

По дело F-45/07

с предмет жалба, подадена на основание член 236 ЕО и член 152 АЕ,

Wolfgang Mandt, с местожителство в Kreuztal (Германия), за когото се явява адв. B. Kolb, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват първоначално г-жа K. Zejdová, г-н J. F. de Wachter и г-н U. Rösslein, в качеството на представители, впоследствие от г-н J. F. de Wachter, г-жа K. Zejdová и г-жа S. Seyr, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Kurt-Wolfgang Braun-Neumann, починал на 9 октомври 2009 г., оставил за единствена наследница **Shirley Meyer**, с местожителство в Bedburg-Hau (Германия), която поддържа исканията, направени от техния автор, за която се явява адв. P. Ames, avocat,

встъпила страна,

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (пленум),

състоящ се от: г-н P. Mahoney, председател, г-н S. Gervasoni, председател на състав, г-н H. Kreppel, г-н H. Tagaras (докладчик) и г-н S. Van Raepenbusch, съдии,

секретар: г-жа W. Hakenberg,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 юни 2009 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 С жалба, постъпила по факс в секретариата на Съда на публичната служба на 16 май 2007 г. (оригиналът от която е представен на 21 май 2007 г.), г-н Mandt иска по същество отмяна на решението на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) на Европейския парламент от 8 февруари 2007 г., с което се отхвърля подадената от него жалба по административен ред срещу решението от 8 септември 2006 г., с което Парламентът решава да намали с 50 %, считано от 1 април 2006 г., наследствената пенсия, която е получавал в качеството на преживял съпруг на покойната г-жа Mandt, родена Neumann (наричана по-нататък „покойната г-жа Neumann“), бивше длъжностно лице в Парламента. Причината за това намаляване е, че с решение от същия 8 септември 2006 г., въз основа на отправено и от покойния г-н Braun-Neumann искане да получава наследствена пенсия като преживял съпруг на покойната г-жа Neumann, Парламентът решава да изплаща на последния, считано от 1 април 2006 г., 50 % от тази пенсия.

Правна уредба

2 Член 79 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„При условията на глава 4 от приложение VIII преживелият съпруг на длъжностно лице или на бивше длъжностно лице има право на наследствена пенсия, равна на 60 % от пенсията за осигурителен стаж или обезщетенията за инвалидност, които са били изплащани на починалия, или биха му се полагали, независимо от продължителността на служебния му стаж или възраст към момента на неговата смърт.

[…]“

3 Член 18 от приложение VIII към Правилника предвижда:

„Ако бивше длъжностно лице е получавало пенсия за осигурителен стаж и преди прекратяване на служебното правоотношение е сключило брак, който е продължил най-малко една година, при спазване на условията на член 22 преживелият съпруг има право на наследствена пенсия, равна на 60 % от пенсията за осигурителен стаж, получавана от длъжностното лице към момента на неговата смърт. Минималната наследствена пенсия е равна на 35 % от последната основна заплата; размерът на наследствената пенсия не може при никакви обстоятелства да надвишава размера на пенсията за осигурителен стаж, получавана от съпруга към момента на неговата смърт.

[…]“

4 Член 22 от приложение VIII към Правилника гласи:

„При едновременното наличие на преживял съпруг на длъжностно лице и на сираци от предходен брак или на други правоимащи, общата пенсия се изчислява като за преживял съпруг, спрямо който всички тези лица са на негова издръжка, и се разпределя между различните лица пропорционално на пенсиите, които биха се полагали на всяка категория, разглеждана поотделно.

[…]“

5 Член 27 от приложение VIII гласи:

„Бившият съпруг на длъжностно лице или на бивше длъжностно лице има право на наследствена пенсия по смисъла на настоящата глава, ако успее да докаже на собствено основание, че към датата на смъртта на длъжностното лице има право на издръжка от починалия по силата на съдебно решение или в резултат на надлежно регистрирано валидно споразумение между него и бившия му съпруг.

Наследствената пенсия не може да надвишава размера на издръжката, получавана към датата на смъртта на бившия съпруг, адаптирана в съответствие с процедурата по член 82 от Правилника за [длъжностните лица].

Правото на бившия съпруг се погасява, ако той сключи следващ брак преди смъртта на бившия съпруг. В случай на следващ брак след смъртта на бившия съпруг се прилага член 26“.

6 Съгласно член 28 от приложение VIII към Правилника:

„Ако починалото длъжностно лице остави повече от един бивш съпруг с право на наследствена пенсия, или един или повече бивши съпрузи и преживял съпруг с право на наследствена пенсия, пенсията се разделя пропорционално на продължителността на браковете. Прилагат се разпоредбите на член 27, втора и трета алинея.

[…]“

Обстоятелства в основата на спора

7 Покойната г-жа Neumann, която към онзи момент е длъжностно лице в Парламента, и покойният г-н Braun-Neumann, германски граждани, сключват брак в Straubing (Германия) на 3 май 1993 г. и се установяват в Andenne (Белгия). Според жалбоподателя покойният г-н Braun-Neumann е извършил престъпления, за които изтърпява наказание лишаване от свобода, а после пребивава в психиатрична болница.

8 Съвместният живот на покойния г-н Braun-Neumann и неговата съпруга се ограничава до кратки периоди от време през годината, последвала сключването на брака им, който е прекратен с неприсъствено решение за развод, постановено на 6 септември 1995 г. от Tribunal de première instance de Namur [първоинстанционен съд, Namur] (Белгия), което впоследствие придобива силата на пресъдено нещо в тази страна.

9 Молбата за признаване на това решение за развод на Tribunal de première instance de Namur в Германия, подадена от покойната г-жа Neumann, е отхвърлена последно с определение от 11 октомври 1999 г. на Bayerisches Oberstes Landesgericht (Върховен съд на Бавария, Германия). Отказът за признаване е главно поради неспазването на правото на защита на покойния г-н Braun-Neumann по време на производството, приключило с постановяване на посоченото решение за развод вследствие на късното изпращане на призовката за явяване на покойния г-н Braun-Neumann, задържан в място за изтърпяване на наказание лишаване от свобода в Германия.

10 На 25 април 2000 г. жалбоподателят сключва брак с покойната г-жа Neumann в Ню Йорк (Съединени щати).

11 През 2001 г. покойната г-жа Neumann се пенсионира и на това основание получава пенсия за осигурителен стаж. Според жалбоподателя впоследствие тя се установява в Германия, считано от април 2002 г. Същевременно в „хронологично удостоверение за местожителство“ от община Andenne, представено от жалбоподателя след съдебното заседание (вж. точка 33 от настоящото решение), са посочени адреси единствено в Белгия.

12 През 2003 г. понастоящем покойният г-н Braun-Neumann подава в Германия молба за развод, като иска бракът му с понастоящем покойната г-жа Neumann да бъде прекратен.

13 Покойната г-жа Neumann е починала на 25 юли 2004 г. в Германия.

14 На 11 август 2004 г. жалбоподателят е поискал да получава наследствена пенсия, което искане е уважено от Парламента на 23 септември, считано от 1 ноември 2004 г.

15 С решение от 25 август 2004 г. Amtsgericht-Familiengericht-Merzig (районен съд на Merzig, Германия) уважава молбата за развод, подадена от покойния г-н Braun-Neumann, като след това обаче с определение от 21 януари 2005 г. този съд установява, че производството за развод е станало безпредметно, тъй като бракът на покойната г-жа Neumann с покойния г-н Braun-Neumann е прекратен поради смъртта на г-жа Neumann, настъпила на 25 юли 2004 г.

16 От друга страна, в акта за семейно състояние на съпрузите Braun-Neumann, издаден от компетентните германски органи, на 19 януари 2005 г. е отбелязано, че съпругата „също е сключила брак“ с жалбоподателя, като се посочват още мястото и датата на сключване на брака. Освен това на 6 април 2006 г. в акта за семейно състояние на съпрузите Mandt-Neumann е добавено аналогично отбелязване, в което се споменава за първия брак на покойната г-жа Neumann.

17 С определение от 25 януари 2006 г. Amtsgericht Siegen (районен съд на Siegen, Германия), сезиран от Landrat des Kreises Siegen-Wittgenstein Standesamtsaufsicht (областен управител на Siegen-Wittgenstein, орган, осъществяващ контрол на дейностите, свързани с гражданското състояние, Германия), установява, че в смъртния акт на покойната г-жа Neumann следва да се направят промени, така че актът да посочва като неин съпруг не само г-н Mandt, но и покойния г-н Braun-Neumann. Смъртният акт с отразените промени е издаден на 23 март 2006 г.

18 Според Парламента на 29 март 2006 г. понастоящем покойният г-н Braun-Neumann е поискал да получава наследствена пенсия като преживял съпруг на покойната г-жа Neumann; в рамките на искането си покойният г-н Braun-Neumann изпраща на Парламента определението на Amtsgericht Siegen от 25 януари 2006 г., както и смъртния акт с отразените вследствие на това определение промени.

19 С писмо от 8 септември 2006 г. ОН уведомява покойния г-н Braun-Neumann за решението да му изплаща 50 % от наследствената пенсия на покойната г-жа Neumann, считано от 1 април 2006 г. С писмо от същия ден ОН посочва на жалбоподателя, че получаваната от него наследствена пенсия трябва да бъде намалена с 50 %, считано от 1 април 2006 г., като останалите 50 %, считано от тази дата, се полагат на покойния г-н Braun-Neumann в качеството му на преживял съпруг на покойната г-жа Neumann; всъщност със същото писмо Парламентът уведомява жалбоподателя, че съгласно регистрите за гражданско състояние към момента на смъртта си покойната г-жа Neumann е била омъжена както за него, така и за покойния г-н Braun-Neumann, като добавя, че е разгледал също решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, както и решението на Bayerisches Oberstes Landesgericht. Впоследствие, на 18 октомври 2006 г. Парламентът определя пенсионните права на покойния г-н Braun-Neumann, като му предоставя 50 % от наследствената пенсия на покойната г-жа Neumann, считано от 1 април 2006 г.

20 С жалба, подадена по административен ред от неговия представител на 13 септември 2006 г., допълнена с писмо от 5 октомври 2006 г., жалбоподателят обжалва постановеното спрямо него решение от 8 септември 2006 г.; също така в писма от 30 септември и от 4 октомври 2006 г. той излага подробно своите доводи на Парламента. Позовавайки се на тези четири писма, с решение от 8 февруари 2007 г. ОН отхвърля подадената от жалбоподателя по административен ред жалба.

21 След като жалбата му по административен ред е частично уважена, що се отнася до изплащането със задна дата на половината наследствена пенсия за периода от 1 август 2004 г. до 31 март 2006 г., от своя страна понастоящем покойният г-н Braun-Neumann подава жалба пред Съда на публичната служба, която цели по същество изплащането със задна дата на другата половина от тази пенсия, считано от 1 август 2004 г. С Определение от 23 май 2008 г. Съдът на публичната служба отхвърля жалбата като недопустима (Braun-Neumann/Парламент, F-79/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-181 и II-A-1-957); жалбата, подадена от покойния г-н Braun-Neumann срещу това определение, е отхвърлена с Определение на Първоинстанционния съд от 15 януари 2009 г. по дело Braun-Neumann/Парламент (T-306/08 P, Сборник СПС, стр. I-Б-1-1 и II-Б-1-1).

Искания на страните и производство

22 Жалбоподателят моли Съда на публичната служба:

— да отмени решението на ОН от 8 февруари 2007 г.,

— да осъди Парламента да му изплати, считано от 1 април 2006 г., допълнителни 50 % от наследствената пенсия, дължима въз основа на правата на неговата съпруга покойната г-жа Neumann, и да продължи да му изплаща тази сума ежемесечно.

23 Жалбоподателят моли освен това Съда на публичната служба:

— да допусне използването на немски език като език на производството съгласно член 35, параграф 2, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

24 Макар в началото на своята жалба жалбоподателят да иска да му бъде предоставена възможност да ползва правна помощ, това не променя факта, че в крайна сметка той посочва, отново в жалбата, че искането му в този смисъл ще бъде подадено по-късно. Впоследствие обаче такова искане за правна помощ не е направено.

25 Парламентът иска от Съда на публичната служба:

— да обяви жалбата за частично недопустима,

— да отхвърли жалбата като неоснователна в останалата ѝ част,

— да се произнесе относно съдебните разноски в съответствие със закона.

26 С писма от 30 ноември 2007 г. и от 30 април 2008 г. в съответствие с членове 55 и 56 от Процедурния правилник Съдът на публичната служба приканва страните да се произнесат и да представят становища по някои аспекти на производството. Страните изпълняват разпореденото с тези процесуално-организационни действия в определения срок.

27 С писма от 24 октомври 2008 г. Съдът на публичната служба уведомява страните, че съгласно член 111, параграф 1 от Процедурния правилник възнамерява да прикани г-н Braun-Neumann, понастоящем покойник, да встъпи в производството и иска те да изразят становище по този

въпрос. Жалбоподателят уведомява Съда на публичната служба, че се отказва да представи становище по този въпрос; що се отнася до Парламента, в определения срок той посочва, че няма принципни възражения срещу такава покана.

28 С писмо от 21 ноември 2008 г. Съдът на публичната служба приканва г-н Braun-Neumann, понастоящем покойник, да вземе отношение по изпратената му покана за встъпване. В отговор г-н Braun-Neumann обявява, че желае да встъпи в подкрепа на исканията на Парламента.

29 С писма от 16 декември 2008 г. Съдът на публичната служба приканва страните да го уведомят дали желаят някои доказателства по преписката, които те считат за секретни или поверителни, да не бъдат съобщавани на понастоящем покойния г-н Braun-Neumann. В определения срок Парламентът уведомява Съда на публичната служба, че случаят не е такъв; жалбоподателят не отговаря на поканата на Съда на публичната служба.

30 С определение на председателя на Съда на публичната служба от 3 март 2009 г., връчено на страните на 4 март 2009 г., понастоящем покойният г-н Braun-Neumann е допуснат да встъпи по това дело в подкрепа на исканията на Парламента.

31 В писменото си становище при встъпване, представено на 20 април 2009 г., понастоящем покойният г-н Braun-Neumann моли Съда на публичната служба да отхвърли жалбата. С писма от 30 април 2009 г. Съдът на публичната служба указва на главните страни, че те могат да отговорят на писменото становище при встъпване в рамките на устната фаза на производството.

32 В хода на съдебното заседание главните страни и встъпилата страна искат да им бъде разрешено да представят нови документи и доказателства в рамките на производството. След съдебното заседание председателят на Съда на публичната служба посочва, че устната фаза на производството не следва да бъде приключена.

33 С писма от 17 юни 2009 г. Съдът на публичната служба уведомява страните, че имат възможност да представят в определен срок заявените в хода на заседанието документи. Жалбоподателят и понастоящем покойният г-н Braun-Neumann представят различни документи, изпратени по пощата. Представените от понастоящем покойния г-н Braun-Neumann документи включват, първо, писмо, което жалбоподателят му изпратил на 22 септември 1997 г., за да изиска г-н Braun-Neumann да престане да подлага на тормоз „съпругата му“ („meine Frau“), второ, решение на Amtsgericht Nürnberg (районен съд на Nuremberg, Германия) от 10 декември 1999 г., с което понастоящем покойната г-жа Neumann е осъдена да заплаща ежемесечно сума в размер на 400 DEM (германски марки) като издръжка на бивш съпруг, трето, неприсъствено постановено съдебно решение на Landgericht Koblenz (Окръжен съд Кобленц, Германия) от 27 ноември 2007 г., с което синът на покойната г-жа Neumann е осъден да заплати на жалбоподателя 150 000 EUR по силата на правото на последния на запазена част от наследството, и четвърто, писмо от Staatsanwaltschaft Siegen (прокуратурата в Siegen, Германия) от 16 февруари 2006 г., изпратено до покойния г-н Braun-Neumann, с което е уведомен, че преписката по оплакването за двубрачие, подадено на 17 март 2005 г. срещу жалбоподателя, трябва да бъде прекратена поради давност.

34 Освен това на 10 юли 2009 г. Съдът на публичната служба извършва допълнителни процесуално-организационни действия, с които страните се съобразяват в определения срок.

35 На 11 септември 2009 г. Съдът на публичната служба определя до 25 септември 2009 г. срока, в който страните трябва да представят евентуалните си становища относно подаването и съдържанието на описаните в точка 33 от настоящото решение документи. Само жалбоподателят представя такова становище, в което по-конкретно посочва, че не си спомня

горепосоченото писмо от 22 септември 1997 г. и твърди, че решението на Landgericht Koblenz от 27 ноември 2007 г. е плод на погрешна информация, предоставена от покойния г-н Braun-Neumann.

36 Представителят на встъпилата страна уведомява Съда на публичната служба за смъртта на г-н Braun-Neumann, настъпила на 9 октомври 2009 г., и представя копие от смъртния акт.

37 На 12 ноември 2009 г. Съдът на публичната служба определя до 26 ноември 2009 г. срока, в който, от една страна, главните страни да представят евентуалните си становища относно последиците от смъртта на г-н Braun-Neumann за настоящото дело, и от друга страна, в който представителят на г-н Braun-Neumann да уведоми Съда на публичната служба за евентуалното продължаване на производството от неговите правоприемници.

38 С писмо, подадено в секретариата на Съда на публичната служба на 12 ноември 2009 г., Парламентът уведомява този съд, че след смъртта на г-н Braun-Neumann с решение от 11 ноември 2009 г. той е съобразил размера на наследствената пенсия на г-н Mandt, така че последният да получава пълния размер на посочената пенсия въз основа на правата на покойната г-жа Neumann, считано от 1 ноември 2009 г.

39 С писмо, постъпило в секретариата на Съда на публичната служба на 25 ноември 2009 г., жалбоподателят представя становището си относно последиците от смъртта на г-н Braun-Neumann за настоящото дело. По-специално той счита, че смъртта на г-н Braun-Neumann не предполага различна преценка на спорното правно положение. Въпреки това обстоятелството, че понастоящем на жалбоподателя се изплаща пълният размер на наследствената пенсия трябвало да се счита като доказателство в подкрепа на неговите твърдения; всъщност Парламентът отново признавал развода между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann, както и законосъобразния характер на брака между покойната г-жа Neumann и г-н Mandt. От това жалбоподателят заключава, че правото му на пълния размер на наследствената пенсия е съществувало и в миналото — през времето от смъртта на г-жа Neumann до подаването на жалбата, и във всеки случай в периода от 1 август 2004 г. до 1 април 2006 г.

40 На 26 ноември 2009 г. Парламентът представя своето становище относно последиците от смъртта на г-н Braun-Neumann за настоящото дело, като посочва по-специално, че според него въпросът дали г-н Mandt може да бъде квалифициран като единствен преживял съпруг, или наследствената пенсия трябвало да се подели между г-н Mandt и покойния г-н Braun-Neumann, остава открит дори след смъртта на г-н Braun-Neumann.

41 С писмо, постъпило в секретариата на Съда на публичната служба на 26 ноември 2009 г., представителят на встъпилата страна уведомява Съда на публичната служба, от една страна, че както следва от завещанието на покойния г-н Braun-Neumann г-жа Shirley Meyer е негова единствена универсална наследница, и от друга страна, че в това си качество тя желае да го замести в процеса като встъпила страна. Писмото на представителя на встъпилата страна е придружено с копия от завещанието от 7 януари 2008 г. и от протокола от съдебното заседание от 3 ноември 2009 г. пред Amtsgericht Merzig — компетентен съд в областта на наследяването. Със същото писмо представителят на встъпилата страна се задължава да представи по-късно новото си пълномощно, като това е направено на 9 декември 2009 г.

42 На 5 януари 2010 г. устната фаза на производството е приключена и делото е обявено за решаване.

Предмет на спора

43 В подкрепа на своите искания жалбоподателят иска отмяна на решението на ОН от 8 февруари 2007 г., с което е отхвърлена подадената от него жалба по административен ред. В това отношение следва да се припомни, че исканията за отмяна, които формално са насочени срещу решение за отхвърляне на жалба по административен ред, в случаите, когато това решение няма самостоятелно съдържание, водят до сезирането на Съда на публичната служба с жалба срещу акта, срещу който е насочена жалбата по административен ред (Решение на Съда от 17 януари 1989 г. по дело Vainker/Парламент, 293/87, Recueil, стр. 23, точка 8, Решение на Първоинстанционния съд от 10 декември 1992 г. по дело Williams/Сметна палата, T-33/91, Recueil, стр. II-2499, точка 23 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 2006 г. по дело Camós Grau/Комисия, T-309/03, Recueil, стр. II-1173, точка 43, Решение на Съда на публичната служба от 4 юни 2009 г. по дело Mölling/Europol, F-11/08, Сборник СПС, стр. I-A-1-159 и II-A-1-899, точка 27). В конкретния случай с подадената по административен ред жалба, която е отхвърлена от ОН на 8 февруари 2007 г., жалбоподателят обжалва решението от 8 септември 2006 г., с което наследствената пенсия въз основа на правата на покойната г-жа Neumann е намалена с 50 %, считано от 1 април 2006 г. Тъй като решението от 8 февруари 2007 г. няма самостоятелно съдържание, доколкото само потвърждава решението от 8 септември 2006 г., и — нещо повече — с мотиви, които възпроизвеждат по същество, но по-обстойно мотивите на посоченото решение, следователно трябва да се счита, че жалбоподателят обжалва само взетото спрямо него решение от 8 септември 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

44 Що се отнася до искането на жалбоподателя да бъде допуснато използването на немски език като език на производството, е необходимо да се припомни, че съгласно член 35, параграфи 1 и 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим към датата на подаване на жалбата, езикът на производството се избира от жалбоподателя — измежду 23-те официални езика на Европейския съюз — освен ако не е предвидено друго в член 35, параграф 2, букви а)—в) от посочения правилник, който не е приложим в конкретния случай. Във всеки случай по силата на член 29 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба, който е приложим след 1 ноември 2007 г., правилата, които уреждат езиковия режим, приложим по отношение на Съда на публичната служба, са тези от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, а именно посочените по-горе разпоредби на член 35, параграфи 1 и 2. Следователно в случая Съдът на публичната служба не следва да се произнася по искането на жалбоподателя да бъде допуснато използването на немски език като език на производството, тъй като жалбоподателят може да избере служебно немски език като език на производството, както е и направил.

45 Освен това следва да се приеме, че смъртта на г-н Braun-Neumann, настъпила на 9 октомври 2009 г., не лишава от предмет спора, с който е сезиран Съдът на публичната служба, с изключение на искането Парламентът да бъде осъден, доколкото то се отнася до времето след 31 октомври 2009 г.; всъщност оттогава жалбоподателят получава пълния размер на наследствената пенсия въз основа на правата на покойната г-жа Neumann (вж. точка 38 от настоящото решение). Поради това и доколкото се отнася до този период, искането на жалбоподателя Парламентът да бъде осъден става безпредметно. Искането запазва обаче напълно предмета си, що се отнася до периода преди датата на смъртта на покойния г-н Braun-Neumann.

По искането за отмяна

Доводи на страните

46 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят твърди, че обжалваното решение нарушава правото на Съюза. В рамките на доводите си той излага девет твърдения за нарушения.

47 Първото твърдение за нарушение се състои от две части. От една страна, правата на покойната г-жа Neumann, както и тези на жалбоподателя били ограничени, тъй като определението на Bayerisches Oberstes Landesgericht от 11 октомври 1999 г. не можело да се обжалва (вж. точка 9 от настоящото решение), по-конкретно пред Bayerischer Verfassungsgerichtshof (Конституционен съд, Бавария). От друга страна, определението на Bayerisches Oberstes Landesgericht се основавало на погрешни предпоставки и освен това не било съобразено с действащото към момента на неговото постановяване право, по-конкретно с правото на Съюза. Всъщност според жалбоподателя най-напред определението не посочвало дали Bayerisches Oberstes Landesgericht е проверил твърденията на покойния г-н Braun-Neumann, що се отнася до провеждането на производството за развод пред Tribunal de première instance de Namur; освен това призовката за явяване пред Tribunal de première instance de Namur е била връчена на покойния г-н Braun-Neumann в съответствие с действащите международноправни норми и по този начин той е разполагал с достатъчно време от получаването на посочената призовка на 4 август 1995 г. до решението за развод на Tribunal de première instance de Namur от 6 септември 1995 г., за да представи писмено становище пред този съд, като покойният г-н Braun-Neumann освен всичко друго и противно на това, което е заявил, не обжалва посоченото решение за развод.

48 С второто твърдение за нарушение, от една страна, на основание член 27 от Конвенцията между Федерална република Германия и Кралство Белгия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и официални документи по граждански или търговски дела, подписана в Бон на 30 юни 1958 г., която е в сила към момента на постановяване на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, и от друга страна, позовавайки се на изложеното в рамките на първото твърдение за нарушение жалбоподателят поддържа, че покойният г-н Braun-Neumann е участвал в производството пред Tribunal de première instance de Namur и че дори при такава хипотеза той е могъл да организира защитата си.

49 В рамките на третото твърдение за нарушение жалбоподателят твърди, че обжалваното решение нарушава Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, стр.1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183), след като по смисъла на член 22 от Регламент № 2201/2003 нямало основания за непризнаване на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur.

50 С четвъртото си твърдение за нарушение жалбоподателят защитава валидността на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, тъй като в Белгия е било последното местожителство на съпрузите покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neuman; при това въпреки невярната информация за въпросното място, която последният съобщил — недобросъвестно — в рамките на производството пред Bayerisches Oberstes Landesgericht, довело до постановяване на определението от 11 октомври 1999 г.

51 Петото твърдение за нарушение е повдигнато срещу обжалваното решение, доколкото то се позовава на определението на Amtsgericht Siegen от 25 януари 2006 г., макар това определение да не било релевантно по отношение на въпроса за признаването на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, и нещо повече, не можело да бъде валидно в рамките на Европейския съюз, където многобрачието не е разрешено.

52 С шестото си твърдение за нарушение жалбоподателят изтъква, че сключеният между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann брак продължил по-малко от една година и следователно с оглед на разпоредбите на член 18 от приложение VIII към Правилника последният не може да се позовава на право на наследствена пенсия.

53 Що се отнася до седмото твърдение за нарушение, от една страна, то се основава на факта, че решението от 8 февруари 2007 г., с което е отхвърлена жалбата по административен ред на жалбоподателя, се отнася до разпоредби на германското законодателство, а именно до членове 23 и 29 от Ehegesetz (Закон за брака), които не са били вече в сила към момента на постановяване на посоченото решение, и от друга страна, че е налице основание за недействителност на сключения между покойния г-н Braun-Neumann и покойната г-жа Neumann брак, поради това че при сключването на брака тя не е знаела какъв е всъщност нейният съпруг и че срещу него има постановени наказателни присъди, макар жалбоподателят да признава, че не е бил легитимиран да обжалва въпросния брак.

54 В рамките на осмото си твърдение за нарушение жалбоподателят отбелязва, че Парламентът е считал покойната г-жа Neumann за разведена по смисъла на Правилника, след като решението за развод на Tribunal de première instance de Namur е влязло в сила, с всички финансови последици от това. След брака ѝ с жалбоподателя институцията отново я считала за омъжена жена „със съответното увеличение и намаление на доходите и пенсиите от гледна точка на правото“. При тези условия Парламентът създал оправдани правни очаквания у покойната г-жа Neumann и у жалбоподателя относно статута им на съпрузи.

55 С деветото си твърдение за нарушение, като поддържа, че по силата на член 18 от приложение VIII към Правилника единствено качеството на преживял съпруг е достатъчно, за да бъде предоставен пълният размер на наследствената пенсия, жалбоподателят счита, че може да се позове на такова качество и поради това има право на пълния размер на посочената пенсия. Всъщност определението на Amtsgericht Siegen от 25 януари 2006 г. не поставяло под съмнение факта, че той е сключил законен брак с покойната г-жа Neumann в Ню Йорк.

56 В отговор на различните твърдения за нарушения, изтъкнати от жалбоподателя, Парламентът поддържа по същество, че съдът на Съюза не е компетентен да осъществява контрол върху решенията на националните юрисдикции, нито върху действията на националните органи. По този начин Парламентът счита, че жалбоподателят не може да се позовава пред Съда на публичната служба на евентуалните грешки, допуснати от германските национални юрисдикции, и че ОН бил длъжен да вземе предвид смъртния акт, с отразените от компетентния орган промени, и впоследствие да промени пенсионните права на жалбоподателя. Парламентът отбелязва също, че Регламент № 2201/2003 не е бил приложим към 6 септември 1995 г., датата, на която Tribunal de première instance de Namur е постановил решението за развод. Освен това Парламентът отбелязва, че макар разпоредбите на членове 23 и 29 от Ehegesetz да са отменени, във всеки случай те са заменени с член 1313 от Bürgerliches Gesetzbuch (германски граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB“), чието съдържание е идентично. В допълнение, що се отнася до продължителността на брака между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann, Парламентът изтъква, че дори да се предположи, че този брак е бил прекратен с решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, това не променя факта, че след като покойната г-жа Neumann и покойният г-н Braun-Neumann са сключили брак на 3 май 1993 г., този брак е продължил две години. На последно място, Парламентът

твърди, че с оглед на принципа за съгласуваност между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред жалбоподателят не би могъл да се позовава — за първи път в жалбата си — на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

57 В писменото си становище при встъпване понастоящем покойният г-н Braun-Neumann възпроизвежда по същество доводите на Парламента, като добавя по-специално две обстоятелства. От една страна и при условията на евентуалност, той поддържа, че самият факт, че Парламентът изплаща на жалбоподателя пълния размер на наследствената пенсия, не може да се счита за уверение от страна на администрацията, тъй като обикновено плащане не може да даде повод за каквито и да било оправдани правни очаквания от страна на получателя относно законосъобразността на обезщетенията. От друга страна и при положение че всяко длъжностно лице би могло да има право на само една пенсия при неговото пенсиониране, Парламентът правилно е разпределил — между двамата преживели съпрузи — наследствената пенсия въз основа на правата на покойната г-жа Neumann.

Съображения на Съда на публичната служба

58 С първите пет твърдения за нарушения, както и със седмото твърдение, жалбоподателят всъщност оспорва качеството на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann. В шестото си твърдение за нарушение жалбоподателят изхожда от предположението, че покойният г-н Braun-Neumann има качеството на преживял съпруг, но упреква Парламента в нарушение на член 18 от приложение VIII към Правилника, доколкото покойният г-н Braun-Neumann не би могъл да бъде квалифициран като съпруг на покойната г-жа Neumann през минималната продължителност на брака от една година по този член. Осмото твърдение за нарушение се основава на нарушение на принципа на оправданите правни очаквания. На последно място, в рамките на деветото твърдение за нарушение жалбоподателят посочва неправилно прилагане на член 18 от приложение VIII към Правилника, доколкото след като му признава качеството на преживял съпруг, Парламентът трябвало да му предостави пълния размер на наследствената пенсия, и то въпреки че същото качество е признато на покойния г-н Braun-Neumann.

59 От изложеното в предходните точки следва, че доводите на жалбоподателя се основават по същество на две правни основания.

60 Първото правно основание е изведено от нарушение на член 18 от приложение VIII към Правилника и се състои от три части. Първата част, която съответства на първите пет твърдения за нарушения на жалбоподателя, както и на седмото твърдение, се основава на оспорване на самото качество на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann. Що се отнася до брака на покойната г-жа Neumann с покойния г-н Braun-Neumann, втората част от правното основание е свързана с шестото твърдение за нарушение и се отнася до неспазването на предвиденото в горепосочения член условие за минимална продължителност на брака от една година. Третата част, която се основава на деветото твърдение за нарушение, се отнася до размера на наследствената пенсия, дължима на преживял съпруг на починало длъжностно лице, в случай че същото това качество е признато и на друго лице.

61 Второто правно основание, съответстващо на осмото твърдение за нарушение, е изведено от нарушение на принципа на оправданите правни очаквания.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 18 от приложение VIII към Правилника

– По първата част от първото правно основание, свързано с оспорване на самото качество на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann

62 Съгласно съдебната практика от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно тълкуване навсякъде в Съюза, което трябва да бъде направено, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 18 януари 1984 г. по дело Ekro, 327/82, Recueil, стр. 107, точка 11; Решение на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г. по дело Díaz García/Парламент, T-43/90, Recueil, стр. II-2619, точка 36, Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2006 г. по дело Adam/Комисия, T-342/04, Recueil FP, стр. I-A-2-23 и II-A-2-107, точка 32). Същевременно според въпросната съдебна практика може също да се приеме, че дори когато липсва изрично препращане, прилагането на правото на Съюза може да включва евентуално позоваване на правото на държава членка, особено когато съдът на Съюза не намира в правото на Съюза или в общите принципи на правото на Съюза елементите, позволяващи му да уточни неговото съдържание и обхват чрез самостоятелно тълкуване.

63 Такъв по-конкретно е случаят с понятията от сферата на гражданското състояние на лицата и семейното право (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 април 1986 г. по дело Reed, 59/85, Recueil, стр. 1283, точка 15, и по-конкретно Решение на Съда от 31 май 2001 г. по дело D и Швеция/Съвет, C-122/99 P и C-125/99 P, Recueil, стр. I-4319, точки 34—38), тъй като в правото на Съюза няма писани правила по този въпрос. В това отношение по-специално е прието, че по силата на член 27 от приложение VIII към Правилника въпросът за формалната валидност на споразумение за издръжка като условие за отпускане на наследствена пенсия на бившия съпруг попада в обхвата на националното право (Решение на Първоинстанционния съд от 21 април 2004 г. по дело M/Съд, T-172/01, Recueil, стр. II-1075, точки 72 и 73).

64 Остава обаче да се изясни какво следва да се разбира под препращане към националните правни уредби, когато става въпрос за финансово предимство, предвидено в Правилника, и от една страна, когато предоставянето на това предимство зависи от семейното положение на длъжностното лице, а от друга страна, това положение се преценява по противоречив начин в две национални правни системи.

65 В конкретния случай се поставя по-специално въпросът дали компетентният съд на Съюза решава дали дадено лице следва да се квалифицира като „преживял съпруг“ по съображения, свързани с международното частно право, и следователно с оглед на националния правен ред, определен въз основа на такива съображения. Не само безспорната необходимост от административно управление обаче, а също така, на първо място, и правни доводи не допускат използването на съображения от областта на международното частно право.

66 Всъщност, на първо място, макар правният ред на Съюза да разполага с някои норми от областта на международното частно право, свързани с гражданското състояние на лицата, по-специално Регламент № 2201/2003, налага се изводът, че този регламент се оказва недостатъчен за определяне на релевантния национален правен ред, когато семейното положение на длъжностните лица се преценява по противоречив начин в две национални правни системи. Първо, Регламент № 2201/2003 предвижда автоматично признаване на решенията за прекратяване на брака и съдебни решения, които прилагат този регламент, а именно съдебни решения за признаване прекратяването на брака (съдебни решения, на които

компетентният съд на Съюза би могъл да се позове при упражняване на посочената в точка 64 от настоящото решение компетентност), съществуват само доколкото възниква спор относно признаване на такова прекратяване и дадена страна сезира компетентния съд за разрешаване по съдебен ред на спора по повод това признаване. По-нататък, отново що се отнася до съдебни решения за прекратяване на брака, следва да се отбележи, че разрешаването по съдебен ред на спора относно признаването може да доведе до различни национални съдебни решения в зависимост от държавата членка, чиято юрисдикция е сезирана. На последно място, горепосоченият регламент не се прилага за съдебните решения, постановени в трети държави, и с изключение на Дания, на него може да се направи позоваване само в държавите членки за постановени в тези държави съдебни решения.

67 На второ място, макар посочените в предходната точка разпоредби на правото на Съюза да са от важно значение за гражданското състояние на лицата, това не променя факта, че по същество те съдържат стълкновителни норми в областта на подсъдността. За сметка на това, съгласно действащото приложимо право правният ред на Съюза сам по себе си не съдържа стълкновителни норми в областта на гражданското състояние на лицата. Безспорно е обаче, че разпоредбите на отделните национални правни уредби не са сходни в тази област. Впрочем, макар всички национални системи за стълкновителни норми да се опитват да прилагат към гражданското състояние на лицата правото, с което заинтересованото лице е в най-тясна връзка, в някои системи се счита, че подходящата за тази цел привръзка е гражданството, в други — мястото на пребиваване, а в някои се приемат компромисни решения.

68 Поради това, от една страна, предвид липсата на пълен набор от норми на международното частно право в рамките на правото на Съюза, и от друга страна, предвид различията в националните системи от областта на международното частно право, за целите на прилагането на разпоредба от вторичното право като член 79 от Правилника или член 18 от приложение VIII към него, установяването от страна на административен орган на Съюза на националния правопорядък, който единствен би бил „компетентен“ за определяне на гражданското състояние на лицата, от правна гледна точка се оказва особено сложна и с много несигурен резултат задача, при това без дори да се вземат предвид административните изисквания и ограничения (вж. в този смисъл заключение на генералния адвокат Warner във връзка с Решение на Съда от 5 февруари 1981 г. по дело P./Комисия, 40/79, Recueil, стр. 382 и сл.). Освен това съдът на Съюза трябва също да се въздържа от подобна инициатива, което по-специално би било равнозначно на това съдът да действа като законодател (посоченото по-горе заключение на генералния адвокат Warner, стр. 383).

69 В случая, за да прецени дали да признае на покойния г-н Braun-Neumann качеството на преживял съпруг, без изрично да обосновава тезата си със съображения от областта на международното частно право, Парламентът се основава главно на доводи, изведени от материалното право и от правния ред на дадена държава, по-конкретно Германия, която очевидно е в много тясна връзка както с положението на покойния г-н Braun-Neumann, така и със спора като цяло.

70 Всъщност покойният г-н Braun-Neumann е имал германско гражданство и е пребивавал в Германия. Освен това, не само че той е встъпил в брак в тази държава с покойната г-жа Neumann, на която той твърди, че е преживял съпруг, но и тя е имала германско гражданство, по време на професионалния си живот е пребивавала в Белгия, и след пенсионирането си се е преместила в Германия; всъщност, макар след съдебното заседание жалбоподателят да представя белгийско удостоверение за пребиваване на понастоящем покойната г-жа Neumann, в което до датата на нейната смърт са посочени адреси в Белгия, налага се изводът, от една страна, че в отговора си от 9 юни 2008 г. на процесуално-организационни действия, постановени от Съда на публичната служба, самият жалбоподател е признал, че покойната г-жа Neumann се е установила в Германия през април 2002 г., а от друга страна, че доколкото издаващите органи не извършват проверка на

действителното местопребиваване, удостоверенията за пребиваване (вж. в този смисъл Решение на Съда на публичната служба от 8 април 2008 г. по дело Bordini/Комисия, F-134/06, Сборник СПС, стр. I-A-1-87 и II-A-1-435, точка 76) имат много относителна доказателствена сила. Освен това другото лице, което претендира качеството на преживял съпруг на покойната г-жа Neumann, а именно жалбоподателят, също е имало германско гражданство и местожителство в тази държава.

71 С оглед на толкова тясната връзка с Германия, и без да е необходимо чрез сравнение да се установява дали Германия е държавата, която е в най-тясна връзка с покойния г-н Braun-Neumann или със спора като цяло, което впрочем е много вероятно, Парламентът е имал право да се позове на германското материално право и на германския правен ред, за да отговори на въпроса дали на покойния г-н Braun-Neumann следва да се признае качеството на преживял съпруг.

72 Освен това не може да се оспори, че съгласно повечето национални правни системи брачното положение на покойния г-н Braun-Neumann би било определено съгласно германското материално право и би било това, което правният ред на тази държава членка би му признала.

73 Не съществува обаче никакво основателно съмнение, че от гледна точка на германското материално право и на германския правен ред след смъртта на г-жа Neumann и до собствената си смърт, покойният г-н Braun-Neumann е имал качеството на преживял съпруг на г-жа Neumann.

74 Първо, не се оспорва, че покойният г-н Braun-Neumann е сключил брак с покойната г-жа Neumann на 3 май 1993 г. в Германия и считано от тази дата придобива качеството на неин съпруг.

75 Освен това безспорно е, че в резултат на производството, образувано в Германия по инициатива на покойната г-жа Neumann, чиято цел е да се признае решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, Bayerisches Oberstes Landesgericht отказва да признае това решение съгласно германското право.

76 Впрочем също така е безспорно, че с определение от 21 януари 2005 г. Amtsgericht-Familiengericht-Merzig установява, че образуваното от него по инициатива на покойния г-н Braun-Neumann производство за развод срещу покойната г-жа Neumann, което е довело до постановяване на развода на 25 август 2004 г., е станало безпредметно, тъй като бракът е бил прекратен със смъртта на покойната г-жа Neumann, настъпила на 25 юли 2004 г.

77 Освен това с определение от 25 януари 2006 г. Amtsgericht Siegen разпорежда изменения в смъртния акт на покойната г-жа Neumann в смисъл, че този акт посочва като неин съпруг освен жалбоподателя, който вече фигурирал в акта, и покойния г-н Braun-Neumann. Измененият смъртен акт, в който са посочени като съпрузи на покойната г-жа Neumann както жалбоподателят, така и покойният г-н Braun-Neumann, е издаден на 23 март 2006 г.

78 Нещо повече, след брака на покойната г-жа Neumann с жалбоподателя през 2000 г. компетентните германски органи не само оставят в сила акта за семейно състояние на съпрузите, покойните понастоящем г-н Braun-Neumann и г-жа Neumann, а и добавят в него, че покойната г-жа Neumann „е омъжена и“ за покойния г-н Braun-Neumann.

79 От изложеното в предходните точки следва, че от гледна точка на германското материално право и на германския правен ред бракът между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann е съществувал до смъртта на г-жа Neumann, настъпила на 25 юли 2004 г., и поне с оглед на това материално право и на този правен ред до тази дата покойната

г-жа Neumann и покойният г-н Braun-Neumann следва да се считат за съпрузи, като по този начин след 25 юли 2004 г. покойният г-н Braun-Neumann е можел да се позове на качеството на преживял съпруг на покойната г-жа Neumann по смисъла на член 79 от Правилника.

80 Изтъкнатите от жалбоподателя доводи за отхвърлянето на качеството на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann не могат да поставят под въпрос този извод.

81 Това важи с още по-голяма сила за твърденията на жалбоподателя относно основанията за недействителност на брака между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann по отношение на последния. Всъщност следва да се приеме, че действителността на посочения брак никога не е била оспорвана по съдебен ред.

82 Освен това фактът, че решението от 8 февруари 2007 г., с което се отхвърля подадената от жалбоподателя по административен ред жалба, се отнася до разпоредби на германското право, които вече не са били в сила към момента на неговото постановяване, не може да засегне качеството на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann, нито да доведе до невалидност на посоченото решение. Всъщност, от една страна, както Парламентът посочва, без това да се оспорва от жалбоподателя, макар членове 23 и 29 от Ehegesetz, на които се позовава обжалваното решение, да са били отменени, във всеки случай те са заменени с член 1313 BGB, чието съдържание по същество е същото; от друга страна, от текста на посоченото решение следва, че разглежданите разпоредби, които изобщо не са мотивите, на които се основава ОН, за да отхвърли административната жалба, само са посочени като относими национални разпоредби, що се отнася до оспорването на действителността на даден брак съгласно германското право.

83 Що се отнася до действителността на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur, макар да е вярно, че не се оспорва неговата действителност съгласно белгийското право, достатъчно е да се приеме, че неговата действителност в Белгия по никакъв начин не предопределя действителността му съгласно други национални правни системи, по-специално в Германия, където, както вече бе отбелязано, е отказано признаване на решението.

84 Следва също така да се отхвърлят критиките на жалбоподателя, свързани, от една страна, с отказа за признаване на решението за развод на Tribunal de première instance de Namur съгласно германското право, а от друга страна, с определението на Amtsgericht Siegen от 25 януари 2006 г. (вж. съответно точки 49 и 51 от настоящото решение). Всъщност, когато прилагат Правилника, нито съдът, нито институциите на Съюза следва да проверяват основателността на постановените от националните юрисдикции решения, по-специално при обстоятелства като тези в настоящия случай. Накрая решението за развод на Tribunal de première instance de Namur не попада в обхвата на действие във времето на Регламент № 1347/2000 и на Регламент № 2201/2003, на които жалбоподателят се позовава.

85 Тъй като по този начин доводите на жалбоподателя, с които се цели да се опровергае качеството на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann, са отхвърлени, следва също да се отбележи, че признаването на посоченото качество на покойния г-н Braun-Neumann от страна на Парламента не противоречи на признаването на същото качество на жалбоподателя, нито е несъвместимо с обществения ред в Съюза.

86 На първо място, следва да се приеме, че германското право признава качеството на съпруг на покойната г-жа Neumann изрично и по много начини както на жалбоподателя, така и на покойния г-н Braun-Neumann (вж. по-специално точки 77 и 78 от настоящото решение). От друга страна, в това отношение следва също да се припомни позицията на Парламента, според която съгласно германското право бракове, дори сключени в нарушение на действащите правни забрани, запазват законния си характер, докато не бъдат отменени със съдебно решение.

87 На второ място и при всички положения, обстоятелството, че предвид изложените съображения институция на Съюза признава на две лица качеството на преживял съпруг на едно и също починало длъжностно лице за целите на предоставянето на финансово предимство, не означава, че многобрачието се приема на равнище на Съюза, дори и само мълчаливо, което, ако бе така, можеше да повдигне въпроси за съвместимостта с върховните принципи и норми на правото, по-специално ако всяко от заинтересованите лица получаваше цялото финансово предимство, предвидено за „преживелия“ съпруг (вж. по този въпрос точки 99—102 от настоящото решение). При всички положения в конкретния случай съответната институция само е извела съответните последици от прилагането на националните законодателства в областта на семейното право.

88 Освен това следва да се отбележи, че независимо от предходните съображения признаването на качеството на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann за целите на прилагането на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него, е съобразено с целта на тези разпоредби, която е да компенсира преживелия съпруг за загубата на доходи, до която води смъртта на длъжностно лице или на бивше длъжностно лице, тъй като предвид тази цел наследствената пенсия представлява заместващ доход (вж. Решение на Съда на публичната служба от 21 октомври 2009 г. по дело Ramaekers-Jørgensen/Комисия, F-74/08, Сборник СПС, стр. I-A-1-411 и II-A-1-2229, точки 53 и 70). Всъщност с решение на Amtsgericht Nürnberg от 10 декември 1999 г. на покойния г-н Braun-Neumann е предоставена месечна издръжка в размер на 400 DEM, на която вече не е имал право след смъртта на покойната г-жа Neumann. По този начин в съответствие с целта си наследствената пенсия позволява да се компенсира загубата на този доход.

89 От това следва, че първата част от първото правно основание, свързано с оспорване на самото качество на преживял съпруг на покойния г-н Braun-Neumann, трябва да се отхвърли.

– По втората част от първото правно основание, свързана с условието за минимална продължителност на брака от една година, предвидено в член 18 от приложение VIII към Правилника

90 Жалбоподателят твърди, че бракът между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann е продължил по-малко от една година и поради това последният няма право на наследствена пенсия, след като посоченото в член 18 от приложение VIII към Правилника условие не е изпълнено.

91 В това отношение се налага изводът, че разпоредбите на член 18 от приложение VIII към Правилника са ясни и точни и не оставят никакво съмнение относно тяхното тълкуване. Всъщност, като предвижда, че преживелият съпруг на бивше длъжностно лице, което е придобило право на пенсия за осигурителен стаж, „ако бракът е продължил най-малко една година“, има право на наследствена пенсия, разпоредбата определя ясно и недвусмислено, че минималната продължителност от една година се отнася до наличието на брак, а не както жалбоподателят изглежда мълчаливо поддържа — до наличието на съвместен живот на съпрузите.

92 Следователно, и дори да се предположи, както изтъква жалбоподателят, без това да се оспорва, че покойният г-н Braun-Neumann, който е сключил брак на 3 май 1993 г. с покойната г-жа Neumann и се е установил с нея в Andenne, е напуснал местожителството на съпрузите, считано от юли 1993 г., това не променя факта, че разводът им е постановен по белгийското право едва на 6 септември 1995 г., тоест след повече от две години брак. Освен това, както бе изложено по повод на първата част от първото правно основание, съгласно германското право техният брак може да се счита за прекратен едва след смъртта на покойната г-жа Neumann, настъпила на 25 юли 2004 г.

93 Ето защо и при всички положения, що се отнася до брака, сключен между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann, минималното условие за продължителност на брака от една година, предвидено в член 18 от приложение VIII към Правилника, е изпълнено.

94 Следователно и тази част от първото правно основание трябва да се отхвърли.

– По третата част от първото правно основание, отнасяща се до размера на наследствената пенсия, изплащана на преживял съпруг, в случай че това качество е признато и на друго лице

95 Въпросът, повдигнат с третата част от първото правно основание, е дали Парламентът е имал основание да намали с 50 % размера на отпуснатата на жалбоподателя наследствена пенсия с мотива, че покойният г-н Braun-Neumann също е имал право на наследствена пенсия по член 79 от Правилника поради качеството му на преживял съпруг на покойната г-жа Neumann.

96 Безспорно е, че законодателят не е предвидил положение като това в настоящия случай, в което, за да получат право на наследствена пенсия, две лица изтъкват качеството на преживял съпруг на едно и също бивше длъжностно лице, което е придобило право на пенсия за осигурителен стаж, като всяко от тях се позовава на удостоверение за брак и на съдебни решения от различни държави (или, нещо повече, от една и съща държава), така че с оглед на тези документи може наистина да изглежда вероятно всяко от лицата да притежава посоченото качество. Разпоредбите на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него не предвиждат такава хипотеза, а само посочват, че преживелият съпруг на бивше длъжностно лице има право на наследствена пенсия, без да се изяснява повече какви биха могли да бъдат условията за изплащане на такава пенсия в случай като описания в настоящата точка, тоест в конкретния случай.

97 При липса на норма в Правилника за длъжностните лица относно условията за изплащане на наследствена пенсия в такъв случай Парламентът е следвало да определи метод за разрешаване на спора, с който е сезиран, което той е направил, като е решил да подели поравно наследствената пенсия между жалбоподателя и покойния г-н Braun-Neumann.

98 Жалбоподателят оспорва позицията на Парламента, като отбелязва, че доколкото отговаря на условията по член 18 от приложение VIII към Правилника, той има право на цялата наследствена пенсия, както и че неговото право не може да бъде засегнато от решението на Парламента да разшири приложното поле на член 18 от приложение VIII към друго лице, което според Парламента също било преживял съпруг на покойната г-жа Neumann.

99 Позицията на жалбоподателя, която би довела до това сумите, изплащани като наследствена пенсия поради смъртта на едно-единствено длъжностно лице или служител, да надвишават 100 % от размера на тази пенсия, както е определен в разпоредбите на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него, не би могла да се приеме.

100 На първо място, следва да се отбележи, че макар Правилникът да не предвижда случаи, когато две лица се позовават на качеството на преживял съпруг, в член 28 от приложение VIII към него той урежда обаче често срещаното положение, при което са налице едновременно повече от един бивш съпруг с право на наследствена пенсия, или един или повече бивши съпрузи и преживял съпруг с право на наследствена пенсия; Правилникът изрично предвижда в подобен случай, че наследствената пенсия се разпределя пропорционално на продължителността на браковете. Нещо повече, разпределянето на наследствената пенсия е изрично предвидено и в член 22 от приложение VIII към Правилника при едновременно наличие на преживял съпруг и на сираци от предходен брак или на други правоимащи. Макар да е вярно, че на теория тези разпоредби могат да бъдат тълкувани също a contrario, а не по аналогия, Съдът на публичната служба счита, че предвиденото в горепосочените разпоредби правило, съгласно което може да

бъде отпусната само една наследствена пенсия, се налага и по отношение на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него; мълчанието на тези разпоредби относно хипотезата, при която едно или повече лица претендират съответната пенсия, може само да се дължи на необичайния характер на посочената хипотеза, а не на твърдото желание на законодателя да предостави пълния размер на две, дори на три наследствени пенсии въз основа на правата само на едно длъжностно лице или служител.

101 На второ място, след като при пенсионирането си длъжностното лице има право само на една пенсия от Съюза (и това се отнася и за наследствената пенсия, когато става въпрос за поделянето ѝ между няколко получателя по силата на членове 22 и 28 от приложение VIII към Правилника), това трябва също да важи и при прилагане на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него в случай на едновременно наличие на преживели съпрузи.

102 На трето място, и независимо от приложимостта в конкретния случай на съдебната практика, на която Парламентът се позовава, и съгласно която разпоредбите, даващи право на парични плащания, трябва да се тълкуват стриктно, да се приеме, че качеството на преживял съпруг пряко предоставя право на цялата наследствена пенсия, така че при наличие на повече от едно лице, на които може да се признае горепосоченото качество, институцията би трябвало да изплати наследствена пенсия в двукратен, дори в трикратен размер, трудно би могло да се съгласува със задълженията за стабилно финансово управление и контрол на бюджетните разходи на институциите, на които трябва да се даде превес в рамките на Съюза.

103 След като общата сума, която трябва да се изплати на лицата, имащи качеството на преживял съпруг, не може да надвишава 100 % от размера, предвиден в член 79 от Правилника, както и в член 18 от приложение VIII към него, възниква въпросът за поделянето на тази сума между посочените лица.

104 Вярно е, че освен възприетия от Парламента метод за поделяне, а именно поравно разпределяне между жалбоподателя и покойния г-н Braun-Neumann, възможни са били и други методи. Същевременно Съдът на публичната служба счита, че приетият в случая метод не противоречи на формулировката, структурата и целите на разпоредбите на член 79 от Правилника и на член 18 от приложение VIII към него, нито дори на тези от цялата глава за наследствената пенсия от същото приложение, още повече защото, от една страна, критерият за продължителност на брака, установен в член 28 от приложение VIII към Правилника, би бил трудно приложим в случай като настоящия, а от друга страна, би противоречал на целта на член 79 от Правилника.

105 Всъщност оспорва се продължителността на брака между покойната г-жа Neumann и покойния г-н Braun-Neumann, която продължителност зависи от националния правен ред, който следва да я определи, и което, както бе посочено в точка 68 от настоящото решение, е особено сложно и много несигурно.

106 Освен това, дори и да се допусне, че критерият за продължителност на брака може да се приложи по отношение на всеки преживял съпруг в зависимост от националния правен ред, който е по-благоприятен за него за целите на прилагането на този критерий, а именно белгийското право — за жалбоподателя, и германското право — за покойния г-н Braun-Neumann, оказва се, че бракът на жалбоподателя е продължил четири години и три месеца, докато бракът на покойния г-н Braun-Neumann е продължил единадесет години и малко повече от два месеца. Трябва да се приеме, че разпределение на наследствената пенсия, което би предоставило на покойния г-н Braun-Neumann по-голям дял от този, на който жалбоподателят е имал право, съвсем очевидно би противоречало на целта на член 79 от Правилника, напомнена в точка 88 от настоящото решение. Впрочем не само, че съвместният живот на покойната г-жа Neumann с покойния г-н Braun-Neumann е продължил едва няколко месеца, а освен това бракът им е съпътстван от няколко производства за развод, от една

страна, производството, образувано по молба на покойната г-жа Neumann пред Tribunal de première instance de Namur и довело до постановяване на решение за развод през 1995 г., тоест само две години след встъпването в брак, а от друга страна, производството, започнато през 2003 г. и което е станало безпредметно поради смъртта на покойната г-жа Neumann (вж. точки 15 и 76 от настоящото решение), като последното производство е било образувано по молба на покойния г-н Braun-Neumann, който обаче е предявил пълния размер на наследствената пенсия в жалбата, подадена пред Съда на публичната служба, която е отхвърлена с Определение от 23 май 2008 г. по дело Braun-Neumann/Парламент, посочено по-горе (вж. точка 21 от настоящото решение).

107 Поради тези причини не може да се приеме, че възприетият от Парламента критерий за разпределяне е опорочен поради незаконосъобразност, и следователно следва да се отхвърли твърдението за нарушение на жалбоподателя относно размера на наследствената пенсия, която следва да се отпусне на преживял съпруг, в случай че същото качество е признато и на друго лице.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

108 Според жалбоподателя Парламентът създал у него и у покойната г-жа Neumann оправдани правни очаквания относно статута им на съпрузи. Парламентът прави възражение за недопустимост на това правно основание поради нарушение на правилото за съгласуваност между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред.

109 Вярно е, че правилото за съгласуваност, на което Парламентът се позовава и чието неспазване би довело до недопустимост на правното основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, е въведено от съдебна практика от 70-те години, която изисква по същество съгласуваност между предмета и основанието на жалбата по съдебен ред и тези на жалбата по административен ред (вж. по-специално Решение на Съда от 1 юли 1976 г. по дело Sergy/Комисия, 58/75, Recueil, стр. 1139, точки 31—33 и Решение на Съда от 20 март 1984 г. по дело Razzouk и Beydoun/Комисия, 75/82 и 117/82, Recueil, стр. 1509, точка 9). В последващата съдебна практика понятието „основание“ е свързано с това за „искания в жалбата“ (вж. Решение на Съда от 7 май 1986 г. по дело Rihoux и др./Комисия, 52/85, Recueil, стр. 1555, точки 12 и 14 и Решение на Съда от 19 ноември 1998 г. по дело Парламент/Gaspari, C-316/97 P, Recueil, стр. I-7597, точки 17 и 18), като от друга страна при разглеждане на правилото за съгласуваност няколко решения се основават главно на последното понятие (вж. Решение на Съда от 14 март 1989 г. по дело Del Amo Martinez/Парламент, 133/88, Recueil, стр. 689, точка 10, Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2005 г. по дело Dionyssopoulou/Съвет, T-284/02, Recueil FP, стр. I-A-131 и II-597, точка 62).

110 Съгласно изложената в предходната точка съдебна практика правилото за съгласуваност е обосновано от самата цел на досъдебната процедура, а именно да позволи на администрацията да преразгледа решението си и по този начин да се постигне извънсъдебно уреждане на спора, което съгласно използваните в повечето решения понятия е квалифицирано като „уреждане по взаимно съгласие“ на споровете, възникнали между длъжностните лица и администрацията. Съгласно същата съдебна практика, за да се постигне целта на такава процедура, трябва да се даде възможност на ОН да се запознае достатъчно точно с критиките, отправени от заинтересованите лица срещу спорното решение.

111 Същевременно, тъй като досъдебната процедура има неформален характер и заинтересованите страни могат да участват в този етап без съдействието на адвокат, от постоянната съдебна практика е видно, че администрацията не трябва да тълкува ограничително жалбите по

административен ред, а в широкия им смисъл (Решение по дело Del Amo Martinez/Парламент, посочено по-горе, точка 11, Решение на Първоинстанционния съд от 13 април 2005 г. по дело Nielsen/Съвет, T-353/03, Recueil FP, стр. I-A-95 и II-443, точка 23). В този смисъл по-специално е прието, че макар петитумът на жалбите пред съда на Съюза трябва да е същият като петитума на жалбата по административен ред и да съдържа само „искания“ на същото основание като това на жалбата по административен ред, тези искания обаче могат да бъдат развити пред съда на Съюза чрез излагане на правни основания и доводи, които не е задължително да са били включени в жалбата по административен ред, но са тясно свързани с нея (Решение на Съда от 26 януари 1989 г. по дело Koutchoumoff/Комисия, 224/87, Recueil, стр. 99, точка 10, Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г. по дело Allo/Комисия, T-496/93, Recueil FP, стр. I-A-127 и II-405, точка 26 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Dionyssopoulou/Съвет, посочено по-горе, точка 62, Решение на Съда на публичната служба от 18 май 2009 г. по дело Meister/СХВП, F-138/06 и F-37/08, Сборник СПС, стр. I-A-1-131 и II-A-1-727, точка 145).

112 Въпреки че след въвеждането на правилото за съгласуваност, съдът на Съюза невинаги го е прилагал с еднаква гъвкавост (за случаи на строго прилагане на това правило, вероятно поради установената връзка между понятието за основание на спора и понятието за искания, вж. Решение на Съда от 13 декември 2001 г. по дело Cubero Vermurie/Комисия, C-446/00 P, Recueil, стр. I-10315, точки 12, 13 и 16, Решение на Първоинстанционния съд от 28 май 1998 г. по дело W/Комисия, T-78/96 и T-170/96, Recueil FP, стр. I-A-239 и II-745, точки 62—64, Определение на Съда на публичната служба от 11 декември 2007 г. по дело Martin Bermejo/Комисия, F-60/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-407 и II-A-1-2259, точки 36—39), гъвкавото тълкуване на въпросното правило се оказва в съответствие както с целта на досъдебната процедура, напомнена в точка 110 от настоящото решение, така и с правилата за съдебните разноски, приложими за досъдебната процедура.

113 Всъщност, от една страна, извънсъдебното уреждане на споровете, което е целта на досъдебната процедура, е съществено улеснено от липса на правен формализъм в тази процедура. Впрочем ето защо съдебната практика не изисква твърденията за нарушения на длъжностното лице в подкрепа на подадената от него по административен ред жалба да бъдат формулирани с правни понятия (Решение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 1997 г. по дело Barnett/Комисия, T-12/97, Recueil FP, стр. I-A-313 и II-863, точка 68 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Nielsen/Съвет, посочено по-горе, точка 26). Същевременно, макар правилото за съгласуваност да се тълкува и прилага стриктно, поради страх от окончателно определяне на предмета на спора по време на досъдебната фаза, още на този етап длъжностното лице е подтикнато да използва услугите на адвокат, макар че целта на такава фаза е не толкова да се подготви обжалване по съдебен ред, колкото да се избегне такова. Обръщайки се към адвокат, жалбоподателят би утежнил досъдебната процедура, което очевидно би осуетило постигането на нейната цел.

114 От друга страна, направените от длъжностното лице разходи преди подаване на жалбата по съдебен ред се считат за неподлежащи на възстановяване съдебни разноски (Определение на Първоинстанционния съд от 10 януари 2002 г. по дело Starway/Съвет, T-80/97 DEP, Recueil, стр. II-1, точка 25 и Определение на Първоинстанционния съд от 7 декември 2004 г. по дело Lagardère и Canal+/Комисия, T-251/00 DEP, Recueil, стр. II-4217, точки 21 и 22), обратно на положението с разноските, направени по време на същинското съдебно производство, тоест това, което започва с подаване на жалбата. Целта на това разграничение се дължи по-конкретно на волята на законодателя да разубеди длъжностното лице именно да използва услугите на адвокат по време на досъдебната фаза.

115 Понастоящем по-гъвкавото тълкуване на изискването за съгласуваност на жалбата по административен ред с тази по съдебен ред се налага на още по-силно основание.

116 Всъщност, първо, такова тълкуване се вписва в логиката на съдебната практика, отразяваща все по-изтъкваното значение на принципа на ефективна съдебна защита като основен принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, закрепен е в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., който впрочем е потвърден с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 335), която съгласно член 6, параграф 1 ДЕС има същата юридическа сила като Договорите. Всъщност, макар значението на този принцип за дадена правна общност да обосновава широко тълкуване на разпоредбите на първичното право относно компетентността на Съда по преюдициални запитвания в контекста на Договора за ЕС в редакцията му преди Лисабонския договор (вж. по-специално Решение на Съда от 27 февруари 2007 г. по дело Gestoras Pro Amnistía и др./Съвет, C-354/04 P, Сборник, стр. I-1579, точка 53, Решение на Съда по дело Segi и др./Съвет, C-355/04 P, Сборник, стр. I-1657, точка 53, както и Решение на Съда от 3 май 2007 г. по дело Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точка 18), в контекста на правото на публичната служба това значение трябва да обоснове и тълкуване на правилото за съгласуваност по такъв начин, че доколкото това е възможно да се намалят изискванията, с които жалбоподателят трябва да се съобразява във връзка с правните основания и доводите, на които неговият юридически съветник има право да се позове в жалбата. Всъщност, макар последващи изисквания, например тези, свързани с представяне на нови доказателства и с предявяване на нови основания (вж. членове 42 и 43 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба), да са присъщи на правилното провеждане на производството пред Съда на публичната служба и поради това не са в разрез с принципа на ефективна съдебна защита, този принцип обаче би могъл да се обезсмисли до голяма степен, в случай че за адвоката, представляващ жалбоподателя, може да се преклудира възможността да предяви правни основания, които могат да се окажат решаващи за изхода на спора, поради това че самият жалбоподател не се е сетил да посочи тези правни основания по време на досъдебната процедура.

117 Второ, след влизането в сила на Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба на Европейския съюз (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142) (наричано по-нататък „Решение за създаване на Съда на публичната служба“), чийто член 7, параграф 5 от приложение I предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, длъжностното лице е изложено на повишен финансов риск в сравнение с времето, през което е възникнало установеното от съдебната практика правило за съгласуваност между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред, когато длъжностното лице е било освободено от задължението да заплати съдебните разноски на спечелилата делото институция. Несъмнено този нов момент, въведен с решението за създаване на Съда на публичната служба, приравнява режима на съдебните разноски, свързани с производството по делата на длъжностните лица, с този на общия правен режим на съдебните спорове, които са от компетентността на съда на Съюза; следва обаче да се отбележи, че тези съдебни спорове както по производства за отмяна, така и по производства, свързани с отговорност, не са задължително предхождани от досъдебна процедура и за тях не са налице изисквания, аналогични на тези на правилото за съгласуваност. По този начин като компенсация за новия финансов риск, който — след решението за създаване на Съда на публичната служба — носят длъжностните лица, които желаят да се обърнат към Съда на публичната служба, е уместно и е проява на добро правораздаване да се намалят изискванията, с които те трябва да се съобразяват, по-конкретно като се позволи на техния юридически съветник да не взема предвид само критиките, отправени от длъжностното лице, което най-често не е юрист и във всеки случай не действа в качеството на юрист, а още по-малко в качеството на адвокат.

118 Трето, както промените в административните практики, така и утвърждаването на основното право на ефективно средство за защита пред юрисдикция постепенно омаловажават една от главните причини, поради които съдебната практика след 70-те години възприема правилото на съгласуваност, а именно улесняване на извънсъдебното уреждане на споровете в посочения в точка 110 от настоящото решение смисъл. Всъщност, на първо място, макар да е безспорно, че предварителната процедура за обжалване по административен ред продължава да изпълнява ефективно функцията на филтър на оспорванията и преди да е сезиран съдът дава възможност на администрацията да отстрани евентуални нередности или да защити законосъобразността на своите решения, следва да се постави въпросът дали досъдебната процедура продължава да бъде повод за активен и конкретен стремеж към уреждане на споровете по взаимно съгласие; впрочем констатираните в това отношение недостатъци са тези, които в решението за създаване на Съда на публичната служба обосновават особеното значение, което е отдадено на проучването на възможностите за уреждане на споровете по взаимно съгласие във всяка фаза на производството пред Съда на публичната служба на Съюза. На второ място, макар гаранцията за наличието на ефективни средства за правна защита пред Съда на публичната служба като израз на принципа на ефективна съдебна защита, напомнена в точка 116 от настоящото решение, да се осъществява по-конкретно в съответствие с процесуални правила, които се отнасят до прилагането и обхвата ѝ, предвид нейния основополагащ характер тя не може да бъде твърде непосредствено подчинена на целите на процедурата, предшестваща сезирането на съда, без да бъде прекомерно засегната; извънсъдебното уреждане на спорове, колкото и желано да е то, не е основно право и поради тази причина не може да обоснове съществено ограничаване на възможностите на длъжностните лица за обжалване по съдебен ред.

119 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че в съответствие с посочената в точка 109 съдебна практика правилото за съгласуваност може да се вземе предвид само в случай че жалбата пред съда променя предмета или основанието на жалбата по административен ред, като понятието „основание“ трябва да се разбира в широк смисъл. Разгледан по този начин, и по отношение на искане за отмяна като това, с което в случая Съдът на публичната служба е сезиран срещу решението на ОН от 8 септември 2006 г., под „основание на спора“ следва да се разбира оспорването на вътрешната законосъобразност на обжалвания акт от страна на жалбоподателя, или — като алтернатива — оспорването на неговата външна законосъобразност, разграничение, което многократно е било признато в съдебната практика (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 67, Решение на Съда на публичната служба от 21 февруари 2008 г. по дело Putterie-De-Beukelaer/Комисия, F-31/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-53 и II-A-1-261, точка 57 и сл., което е обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-160/08 P, както и Решение на Съда на публичната служба от 11 септември 2008 г. по дело Smadja/Комисия, F-135/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-299 и II-A-1-1585, точка 40, което е обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз, дело T-513/08 P).

120 Поради това и без да се засягат възраженията за незаконосъобразност и, разбира се, правните основания, свързани с обществения ред, промяна в основанието на спора, а следователно и недопустимост поради неспазване на правилото за съгласуваност, обикновено са налице само ако жалбоподателят, който като критикува в жалбата, подадена от него по административен ред, единствено формалната валидност на акта с неблагоприятни последици, включително и неговите процесуални аспекти, изтъква в подадената по съдебен ред жалба правни основания по същество, или в обратния случай — след като в подадената по административен ред жалба оспорва само законосъобразността по същество на акта с неблагоприятни последици, жалбоподателят подава жалба по съдебен ред, която съдържа правни основания, свързани с формалната валидност на акта, включително и с неговите процесуални аспекти.

121 Що се отнася до възраженията за незаконосъобразност, и макар те да се отнасят до друго правно основание, което е различно от това в жалбата по административен ред, тяхната недопустимост поради неспазване на правилото за съгласуваност нарушава баланса между защитата на процесуалните права на длъжностното лице и целта на досъдебната процедура и представлява несъразмерна и неоправдана санкция за длъжностното лице. Всъщност поради вътрешноприсъщия правен характер на възраженията за незаконосъобразност, както и поради мотивите, които подтикват заинтересованото лице да установява и повдига възражение за незаконосъобразност, не може да се изисква от длъжностното лице или служителя, който подава жалбата по административен ред, и който не е задължително да има подходяща правна компетентност, да формулира в досъдебната фаза такова възражение, тъй като впоследствие жалбата може да бъде недопустима. Това е така, още повече че да се повдигне възражение за незаконосъобразност в досъдебната фаза едва ли може да доведе до това жалбоподателят да спечели делото на този етап, тъй като е малко вероятно администрацията да не приложи действаща разпоредба, която евентуално не е била съобразена с правна норма от по-висок ранг, с единствената цел да позволи извънсъдебното уреждане на спора.

122 От посочените по-горе съображения, и по-специално от тези в точки 119—121 следва, че направеното в жалбата възражение, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, изобщо не нарушава правилото за съгласуваност. Всъщност, като критикува в жалбата по административен ред мотива на решението на Парламента да намали с 50 % размера на наследствената пенсия, която той е получавал като преживял съпруг, поради това че е налице и друг преживял съпруг, жалбоподателят явно оспорва материалната законосъобразност на обжалвания акт. Напълно очевидно обаче правното основание, свързано с оправданите правни очаквания, представлява правно основание относно материалната законосъобразност. Ето защо правното основание трябва да се обяви за допустимо.

123 Тъй като правното основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, е допустимо, същото следва да се разгледа по същество.

124 Що се отнася обаче до основателността и като се изключи фактът, че жалбоподателят се позовава на оправданите си правни очаквания Парламентът да му признае качеството на съпруг на покойната г-жа Neumann, а не на каквито и да било оправдани правни очаквания във връзка с наследствената пенсия, и освен това с евентуалното му право да получава целия размер на тази пенсия, се налага изводът, че поставените от съдебната практика условия, предоставящи правото да се иска защита на оправданите правни очаквания (Решение на Първоинстанционния съд от 27 февруари 1996 г. по дело Galtieri/Парламент, T-235/94, Recueil FP, стр. I-A-43 и II-129, точки 63 и 65 и Решение на Първоинстанционния съд от 16 март 2005 г. по дело Ricci/Комисия, T-329/03, Recueil FP, стр. I-A-69 и II-315, точка 79, Решение на Съда на публичната служба от 21 февруари 2008 г. по дело Skoulidi/Комисия, F-4/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-47 и II-A-1-229, точка 79 и Решение на Съда на публичната служба от 4 ноември 2008 г. по дело Van Beers/Комисия, F-126/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-355 и II-A-1-1929, точка 70), не са изпълнени в настоящия случай, тъй като жалбоподателят не може да се позове на конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, предоставени му от администрацията.

125 На първо място, изплащането на парични обезщетения от администрацията на заинтересованото лице дори в продължение на няколко години не може само по себе си да се счита за конкретно, безусловно и непротиворечиво уверение по смисъла на посочената в предходната точка съдебна практика; всъщност, в противен случай всяко решение на администрацията да откаже в бъдеще, и евентуално с обратно действие, да изплати неоснователно изплащани на заинтересованото лице в продължение на няколко години парични обезщетения системно би било отменяно от съда на Съюза на основание нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, и би довело по-конкретно до загуба на голяма част от полезното действие на член 85 от Правилника относно възстановяването на недължимо платените суми. В този смисъл плащането на надбавката за жилищни нужди на

покойната г-жа Neumann поради брака ѝ с жалбоподателя, а след това изплащането на наследствената пенсия на последния, само по себе си не е могло да породи оправдани правни очаквания у жалбоподателя относно признаването на качеството му на съпруг и относно законосъобразността на тези плащания, въпреки че Парламентът не е дал каквото и да било друго уверение в този смисъл.

126 На второ място, предвид особените обстоятелства в случая фактът, че веднага след влизането в сила на решението на Tribunal de première instance de Namur Парламентът счита покойната г-жа Neumann за разведена по смисъла на Правилника (с всички финансови последици, които това предполага, а именно по-специално фактът, че тя вече не получава надбавката за жилищни нужди), след това, тъй като е омъжена за жалбоподателя (брак, по силата на който тя отново получава надбавката за жилищни нужди), не може да се разглежда като основание за оправдани правни очаквания у жалбоподателя за бъдещо предоставяне на цялата наследствена пенсия.

127 Всъщност и по аналогия с член 85 от Правилника (вж. точка 125 от настоящото решение) безспорно е, че самата администрация на дадена институция не следва по собствена воля да издирва информация за промени в гражданското състояние на своите длъжностни лица, а трябва само да вземе предвид предоставената от заинтересованите лица информация в зависимост от представените с официални документи или със съдебни решения доказателства. Именно въз основа на тази информация и документи администрацията трябва да направи съответните изводи от финансов характер и да вземе съответните решения. В конкретния случай това е така, що се отнася до Парламента, който, както това следва от разглеждането на делото, само е взел предвид предоставената от покойната г-жа Neumann информация — през годините и в съответствие с промените в личното ѝ положение — както и представените от нея доказателства в подкрепа на посочената информация. За сметка на това, и както Парламентът посочва по време на съдебното заседание, което не се оспорва от жалбоподателя, той не е бил запознат с жалбата, подадена на 16 декември 1996 г. от покойната г-жа Neumann до Bayerisches Staatsministerium der Justiz (Министерство на правосъдието на Бавария, Германия), нито с решението на Bayerisches Oberstes Landesgericht от 11 октомври 1999 г., с което е отказано да бъде признато решението за развод на Tribunal de première instance de Namur в Германия, нито дори с иска за развод, предявен впоследствие през 2003 г. от покойния г-н Braun-Neumann пред Amtsgericht-Familiengericht-Merzig.

128 Ако Парламентът бе притежавал тази информация, най-вероятно той би взел различно решение спрямо жалбоподателя, или най-малкото би изразил съмнения относно неговото семейно положение.

129 Вина за непредоставянето на горепосочената информация и документи на Парламента има покойната г-жа Neumann, или поне след смъртта ѝ — жалбоподателят; в действителност, малко вероятно е, както е видно от писмото от 22 септември 1997 г., приложено към документите, предадени от покойния г-н Braun-Neumann след съдебното заседание (вж. точка 33 от настоящото решение), жалбоподателят, който през 1997 г. вече живеел заедно с покойната г-жа Neumann и съществуването на покойния г-н Braun-Neumann му е било известно, да не е знаел за сключения през 1993 г. брак между последния и покойната г-жа Neumann, или за определението на Bayerisches Oberstes Landesgericht от 11 октомври 1999 г., с което е отказано да бъде признато решението за развод на Tribunal de première instance de Namur в Германия. Освен това е много вероятно, че на датата, на която е поискал от Парламента да получава наследствената пенсия, тоест на 11 август 2004 г., жалбоподателят е съзнавал, че е възможно да има и друго лице, което евентуално да предяви пред институцията качеството на преживял съпруг и да поиска да получава наследствената пенсия. В това отношение, от една страна, следва също да се обърне внимание на жалбата за двубрачие от 17 март 2005 г., подадена от покойния г-н Braun-Neumann срещу жалбоподателя, който според писмото на Staatsanwaltschaft Siegen от 16 февруари 2006 г. (вж. точка 33 от настоящото решение), е оспорил действията, в които е упрекнат, което означава, че е бил уведомен за това, и от друга страна, на

производството пред Amtsgericht Siegen, в което жалбоподателят е бил страна и по този начин очевидно се е запознал със самото определение от 25 януари 2006 г., което изрично се отнася до горепосоченото определение на Bayerisches Oberstes Landesgericht; както производството, образувано по жалбата за двубрачие, така и това, довело до постановяването на горепосоченото определение от 25 януари 2006 г., се отнасят за период доста преди датата, на която покойният г-н Braun-Neumann е поискал от Парламента да получава наследствената пенсия. При тези условия няма съмнение, че жалбоподателят е можел основателно да очаква един ден понастоящем покойният г-н Braun-Neumann да поиска от Парламента да получава наследствена пенсия в качеството му на преживял съпруг.

130 Поради тези причини правното основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания трябва да се отхвърли, като освен това следва да се напомни в това отношение, че дори след като предоставя със задна дата, считано от 1 август 2004 г., 50 % от наследствената пенсия въз основа на правата на покойната г-жа Neumann на покойния г-н Braun-Neumann, Парламентът е решил да не иска възстановяване на недължимо платените суми за 50 % от наследствената пенсия, които жалбоподателят е надвзел в периода от 1 август 2004 г. до датата на влизане в сила на обжалваното решение.

131 От всичко изложено дотук следва, че искането за отмяна и следователно искането Парламентът да бъде осъден да изплати на жалбоподателя със задна дата, считано от 1 април 2006 г., допълнителни 50 % от наследствената пенсия на покойната г-жа Neumann и да продължи да му изплаща ежемесечно тази сума до октомври 2009 г., трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

132 По силата на член 122 от Процедурния правилник разпоредбите на дял II, глава осма от посочения правилник относно съдебните разноски и разходите, свързани с производството, се прилагат само по отношение на делата, образувани пред Съда на публичната служба, считано от влизане в сила на този процедурен правилник, а именно от 1 ноември 2007 г. Съответните разпоредби на Процедурния правилник на Първоинстанционния съд продължават да се прилагат mutatis mutandis към висящите пред Съда на публичната служба дела преди тази дата.

133 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По силата на член 88 от същия правилник обаче в спорове между институциите и техни служители институциите понасят направените от тях разходи.

134 Член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд гласи, че този съд може да вземе решение встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

135 В случая, тъй като жалбоподателят е загубил делото, следва всяка главна страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

136 Що се отнася до встъпилата страна, макар да е вярно, че Съдът на публичната служба по своя инициатива я е приканил да встъпи в настоящото производство, все пак е безспорно, първо, че в отговор тя е поискала да встъпи в подкрепа на исканията на Парламента, след това, че в резултат на встъпването си тя осигурила представляване на собствените си интереси в рамките на производството, и на последно място и главно, че по този начин тя е имала възможност да изложи и да защити правата си срещу исканията на жалбоподателя, което е било от полза за нея, тъй като нейното встъпване е оказало влияние върху разсъжденията на съда, довели до отхвърлянето на исканията на жалбоподателя. По тези причини встъпилата страна следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (пленум)

реши:

1) Липсва основание за произнасяне по искането Парламентът да изплати на г-н Mandt пълния размер на наследствената пенсия, доколкото това искане се отнася за времето след 31 октомври 2009 г.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Всяка от страните, включително встъпилата страна, понася направените от нея съдебни разноски.

Mahoney Gervasoni

Kreppel Tagaras Van Raepenbusch

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 2010 година.

Секретар
W. Hakenberg

Председател
P. Mahoney